

Sinds haar zoon genas van kanker, is ze onvoorwaardelijk aanhanger van dokter Moerman. Haar talrijke gezin stapte in korte tijd over op het dieet van de Vlaardingse arts. Dat ging niet altijd vanzelf maar met de nodige creativiteit slaagde de omschakeling wonderwel. Celia van der Geer uit Veenendaal weet nu waarvoor ze het deed. "Het is dertig jaar later en onze zoon maakt het prima!" *Tekst en foto's: Hans Nieuwstad*

Reinier van der Geer was hopeloos geval en toch maar drie chemokuren

'Mijn devies was: je doet het voor je eigen bestwil'

Reinier van der Geer was zeven toen hij op een dag uit bed stapte en meteen moest overgeven. Raar, dacht zijn moeder. De jongen voelde het niet aankomen en had zodoende niet eens tijd om het toilet te halen. Een dag daarvoor was haar zus overleden. Ze dacht dat hij daar wellicht van ondersteboven was. Een andere mogelijkheid was dat het de naweeën waren van de mazelen, die hij kort daarvoor had gehad. Moeder Van der Geer vertrouwde het niet en raadpleegde de huisarts. Die dacht aan 'een kwaal' maar vond dat de jongen daar toch eigenlijk niet naar uitzag. Toen de klachten bleven aanhouden, bekroop haar de gedachte dat er meer aan de hand moest zijn. Reinier kreeg hevige hoofdpijnaanvallen en kon soms niet meer lopen. Het ziektebeeld deed de moeder van Celia denken aan de verschijnselen bij een broer van haar. Die was uiteindelijk op 16-jarige leeftijd aan de gevolgen van een hersentumor overleden. "Ik had niet gedacht dat nog eens mee te moeten maken", verzuchtte Reiniers oma.

Hectische tijd

Dat de bezorgdheid van Celia en haar moeder niet overdreven waren, bleek uit een eerste EEG. De uitslag was zo verontrustend dat de jongen nog dezelfde dag naar het Canisiusziekenhuis in Nijmegen moest worden gebracht. Als de artsen al niet overtuigd waren van de ernst van de situatie, dan werden ze dat wel toen Reinier een aanval kreeg tijdens het wachten in de polikliniek. "Ze geloofden me onmiddellijk", blikt Celia terug.

Er brak een hectische tijd aan. Het hele gezin stond op zijn kop. Twee keer per dag ging Celia naar het ziekenhuis. Als ze weer wegging, was het altijd huilen. Moeilijke momenten waren dat.

Het zou nog geruime tijd duren voordat de definitieve diagnose kon worden gesteld. De tumor in de hersenen zat op een bijna onzichtbare plaats. Het was de oogarts van het Radboudziekenhuis die het behandelteam op het goede spoor zette. In de kleine hersenen, tegen de hersenstam aan, had zich een gezwel genesteld. De prognose was somber. Algehele verwijdering van de tumor zou enorme schade toebrengen en was geen optie.

Opgegroeid in Schiedam

"Nu ben ik zo dat ik reguliere artsen niet zo gauw geloof", glimlacht Celia. Daarom nam ze al vrij snel contact met dokter Moerman op. Ze was opgegroeid in Schiedam, vlakbij Vlaardingen, de woonplaats van de kankerarts. Ze wist dat hij met zijn therapie opvallende resultaten boekte. "Zelf heb ik diverse kankerpatiënten gekend die een goede eindtijd hadden. Die mensen waren opmerkelijk vitaal en maakten het ook psychisch goed."

Moerman was al tegen de negentig jaar en vond het niet verstandig haar zontje te begeleiden. "Als ik wegval, heb je een probleem", was zijn reactie. Ze kwam terecht bij dokter Albert Ronhaar in De Krim. Hij gaf haar een achttal flesjes mee, zonder etiketten. De artsen in het ziekenhuis reageerden afwijzend. Zeker in die tijd was de stemming heel erg anti-Moerman. "Het helpt geen MOER man", kopte een krant in die tijd. Argwanend roken de ziekenhuisartsen aan de flesjes maar stonden wel toe dat Reinier het spul gebruikte. Het ging om vitaminepreparaten. Van risico was in hun ogen geen sprake. Thuis in Veenendaal begon haar oudste zoon van 18 met het verbouwen van onbespoten groente in een eigen moestuin. Het hele gezin, dat toen twaalf kinderen telde, schakelde over op een gezond dieet. Veel fruit, veel rauwkost, zo min mogelijk zout en nauwelijks suiker. Ook vlees werd van het menu geschrapt, wat even slikken was voor pa. Hij werkte bij een slager... Ze perste sap van bananen en sinaasappelen en mengde dat met eidooier en medicijnen. Zo maakte ze een soort yoghurt-drink voor Reinier. Dat lukte nog wel. Maar rauwkost viel minder in de smaak. Daar had hij niet altijd zin in. "Maar mijn devies was: je doet het voor je eigen bestwil."

Maar één zoon

Op 28 oktober 1980 werd Reinier geopereerd. Die dag staat in haar geheugen gegrift. "Op zo'n moment heb je maar één zoon. Achteraf zeg ik: Het was de beste tijd. Je leeft heel bewust. Het geloof gaf troost."

De neurochirurg zei na afloop dat de operatie moeilijk was geweest en dat niet alles was weggehaald. Bestraling en chemokuren zouden volgen. Het bleek te gaan om een zeer

kwaadaardige Medullablastoom. De dokters zeiden dat een dergelijke tumor altijd weer terugkeerde en dat ze daarom weinig hoop konden geven. Er kwam nog bij dat zich zowel in haar familie als in die van haar man opvallend veel hersentumoren hadden voorgedaan. Toch was Celia ervan overtuigd dat ze op de goede weg zat, daarin gesterkt door Gré Strating van de Moermanvereniging. Die had ook haar kind met een hersentumor mogen behouden dankzij de Moermantherapie. De afdeling oncologie was even wennen. Al die kale hoofdjes, soms met helemaal groene gezichtjes. Reinier zou zevenendertig bestralingen krijgen en dertien chemokuren, twee soorten door elkaar. De oncoloog raadde haar aan meteen na de behandeling naar huis te gaan omdat haar zoon geheid zou gaan overgeven. Maar dat gebeurde niet.

De tweede week durfde ze al aan om Reinier 's middags naar school te laten gaan. 's Ochtends kon dat nog niet want dan kreeg hij bestralingen. "Dat was wat, de eerste keer naar school", haalt ze op. "Huilen en schreeuwen vanwege zijn kale hoofdje."

Na twee chemokuren zei de oncoloog dat hij er nog eentje zou doen en dan zou stoppen, zo goed zag het bloed eruit. Hij gaf in overweging om met 'Moerman' door te gaan want hij zag het verschil.

Na acht jaar volgde een laatste CT-scan met een verblijvende uitslag. Alles was goed. Wel bleef Reinier vanwege de bestralingen kleiner van stuk dan de anderen. Na twintig jaar kreeg hij een beroerte, eveneens als gevolg van de vroegere bestralingen die verkalking van kleine bloedvaatjes hadden veroorzaakt. Maar ook daarvan knapte hij helemaal op. De eerste vijf jaar volgde hij streng het Moermandieet: geen vlees, witmeel, suiker en zout. Daarna kreeg hij wel eens een stukje vis of vlees uit de biologische slagerij van zijn broer. Reinier is inmiddels getrouwd, heeft een kindje en is nu kok in een instelling. "Wat hij mee heeft, is dat hij altijd erg optimistisch is", aldus zijn moeder.

Etikettering

In de loop van de tijd werd ze door heel veel mensen benaderd. Dat gaat nog steeds door. Om anderen te helpen, geeft ze kookcursussen. Meer dan vijfenvijftig inmiddels. Het valt haar niet zwaar want koken is haar hobby. Een diëtiste bracht haar de basiskennis bij. Ook verzorgde ze lezingen. Verder begeleidde ze ook wel kinderen met kanker, onder wie een jongen met botkanker. "Het gaat goed met hem", zegt ze.

Behalve dat ze cursussen geeft en patiënten begeleidt, runt ze tevens een cateringbedrijf. Het vlees komt van haar zoon. Behalve dat het biologisch is, zitten er ook geen conserveermiddelen, geen kleurstoffen en geen gluten in. Op toevoegingen in levensmiddelen let ze scherp, ook privé. Vandaar dat ze de verplichte etikettering een prima maatregel vindt. Ze raadt iedereen het lezen van etiketten aan omdat mensen zich dan pas realiseren hoeveel rommel er vaak in ons eten wordt verwerkt.

Een ander advies van haar is het boek 'Dokter Moerman' van Cor van Groningen en Albert Ronhaar te lezen. Wat haar betreft het beste boek op dit gebied. "Daarin wordt heel duidelijk uitleg gegeven van het hoe en waarom."